

ปีที่ 10 ฉบับที่ 11 ประจำเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2547

คณะวิทยาศาสตร์จัดโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการ การเพื่อพัฒนาบุคลากรคณะวิทยาศาสตร์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนางองค์กร” ครั้งที่ 1

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้จัดอบรมสัมมนาข้าราชการสาย ข , ค พนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้าง
เรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนางองค์กร ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 30 – 31 ตุลาคม 2547 ณ โรงแรมเมฆาวัลย์ อ.ชะอำ จ.เพชรบุรี

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้จัดพิธีปิดค่ายโอลิมปิกวิชาการต่าง ๆ

คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้จัดพิธีปิดการจัดค่ายโอลิมปิกวิชาการ ค่าย 1 ณ ห้อง 5406 อาคาร
วิทยาศาสตร์ 4 โดยท่านรองคณบดีฝ่ายบริหารเป็นประธานกล่าวปิดงาน

ข่าวบุคคล

☺ รองศาสตราจารย์ ดร.สืบสกุล อยู่ยืนยง อาจารย์ประจำภาควิชาคณิตศาสตร์ได้รับเชิญเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชา คป.318 แบบจำลองเชิงคณิตศาสตร์และการประยุกต์ ทุกวันอาทิตย์ (วันที่ 1 พฤศจิกายน - 21 กุมภาพันธ์ 2548) เวลา 13.00 - 16.00 น. ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

☺ รองศาสตราจารย์ ดร.สุดา ตระการเถลิงศักดิ์ อาจารย์ประจำภาควิชาคณิตศาสตร์ได้รับเชิญเป็นอาจารย์พิเศษ สอนวิชา ส. 467 การวิจัยปฏิบัติเชิงสโตแคสติก ทุกวันอาทิตย์ (วันที่ 3 พฤศจิกายน - 22 กุมภาพันธ์ 2548) เวลา 13.00 - 16.00 น. ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

☺ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร สว่างแจ้ง อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมได้รับเชิญเป็นอาจารย์พิเศษ สอนวิชา ES 431 Environmental Impact Assessment สาขาวิชาเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ภาควิชาเทคโนโลยีพลังงานและสิ่งแวดล้อม และวิศวกรรมไฟฟ้ากำลัง สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติสิรินธร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน 2547 ถึง วันที่ 18 มีนาคม 2548 เวลา 9.00 - 12.00 น. สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติสิรินธร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต

☺ รองศาสตราจารย์ ดร.นวรรตน์ อนันต์ชื่น อาจารย์ประจำภาควิชาคณิตศาสตร์ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปดูงานวิจัย สาขาวิชาคณิตศาสตร์ ณ University of Otago ประเทศนิวซีแลนด์ ด้วยทุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) กำหนด 28 วัน ระหว่างวันที่ 15 พฤศจิกายน 2547 ถึงวันที่ 12 ธันวาคม 2547 และหลังจากเสร็จสิ้นการดูงานแล้วประสงค์จะเข้าร่วมประชุมวิชาการพร้อมทั้งเสนอผลงานวิชาการ ในการประชุม The 2004 NZIMA Conference in Combinatorics and its Applications and The 29th Australasian Conference in Combinatorics Mathematics and Combinatorial Computing Conference (Joint Conference) ระหว่างวันที่ 13 - 18 ธันวาคม 2547 ณ เมือง Taupo ประเทศนิวซีแลนด์

☺ รองศาสตราจารย์ ดร.เสริม จันทร์ฉาย อาจารย์ประจำภาควิชาฟิสิกส์ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว ณ Hohenheim University ประเทศเยอรมัน เพื่อประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับงานวิจัย ตามความร่วมมือระหว่าง มหาวิทยาลัยศิลปากร กับ Hohenheim University ระหว่างวันที่ 7-9 พฤศจิกายน 2547 ด้วยทุนของ Hohenheim University

☺ อาจารย์กรทิพย์ โต้ะสิงห์ พนักงานมหาวิทยาลัยประจำภาควิชาฟิสิกส์ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปดูงานวิจัยในโครงการวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเข้มรังสีอัลตราไวโอเล็ต บี จากดวงอาทิตย์ในบริเวณประเทศไทย” ณ University of Oldenburg ประเทศเยอรมัน ด้วยทุนจากกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) มีกำหนด 1 เดือน 1 วัน ระหว่างวันที่ 8 พฤศจิกายน 2547 ถึง วันที่ 8 ธันวาคม 2547

บุคลากรใหม่

นางสาวอรพร สุทธิเนียม วุฒิศาสตร์บัณฑิต จากสถาบันราชภัฏสมเด็จพระเจ้าพระยา จัดจ้างเป็นลูกจ้างมหาวิทยาลัย จากเงินรายได้ตำแหน่ง พนักงานธุรการ สังกัดภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2547

ข่าวกิจการนักศึกษา

นายนิพนธ์ สระทองใจ นักศึกษาภาคชีววิทยา มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับเลือกเป็นตัวแทนของประเทศไทยในฐานะทูตไบเออร์เพื่อสิ่งแวดล้อม ประจำปี 2547 ซึ่งจะเดินทางไปดูงานเกี่ยวกับการจัดสิ่งแวดล้อมที่ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน 1 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายน – 4 ธันวาคม ศกนี้

ข้าราชการขอลาออก

นางสาวสมสวย สุภรัตนวงศ์ ข้าราชการตำแหน่ง นักวิทยาศาสตร์ ระดับ 6 ภาควิชาเคมี ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ เนื่องจากปัญหาด้านสุขภาพทางกาย ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2547 โดยได้รับสิทธิให้เข้าร่วมมาตรการที่ 3 มาตรการพัฒนาและบริหารกำลังคนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพระบบราชการ

ข่าวคณะวิทยาศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างคณะวิทยาศาสตร์ คิษย์เก่า และผู้มีอุปการคุณ หากท่านมีความประสงค์ที่จะส่งข้อเสนอแนะ ข่าวสาร หรือเปลี่ยนที่อยู่โปรดแจ้ง คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000
โทรศัพท์ 0-3425-5093 โทรสาร 0-3425-5820 E-mail science@su.ac.th
สามารถเปิดอ่านข่าวคณะวิทยาศาสตร์ได้ใน www.sc.su.ac.th ได้เช่นกัน

พลังใจ

วศิน อิงคพัฒนากุล

ก่อนที่ท่านจะอ่านรายละเอียดบทความฉบับนี้ ขอให้ท่านตอบคำถามในใจ 3 ข้อเสียก่อน หากคำตอบส่วนใหญ่ของท่านเป็นคำตอบว่า “ใช่” แล้วท่านจึงอ่านเนื้อเรื่องต่อไป หากคำตอบส่วนใหญ่ของท่านเป็น “ไม่” ท่านก็ไม่จำเป็นต้องอ่านเนื้อเรื่องต่อไปให้เสียเวลาอัน มีค่าของท่าน

คำถามมีอยู่ว่า “ข้อ 1 ตั้งแต่ที่ท่านเกิดมาเป็นตัวเป็นตนนั้น ท่านเคยมีเรื่องทุกข์ร้อนทั้งทางกาย และทางใจมาบ้าง ไม่มากก็น้อย” คำถาม “ข้อ 2 ท่านเองได้พยายามหาทางป้องกันและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งที่สำเร็จ และไม่สำเร็จ” และ “ข้อ 3 ทุกวันนี้ท่านยังมีปัญหา และเรื่องทุกข์ร้อนอยู่ และกำลังหาทางออกให้ตนเอง” หากคำตอบของท่านส่วนใหญ่เป็น “ใช่” แล้ว แสดงว่าท่านเป็นปุถุชนคนธรรมดา ไม่ได้วิเศษเลิศเลอเหนือผู้อื่นส่วนใหญ่ในสังคม ดังนั้นจึงเชิญชวนท่านอ่านรายละเอียดในบทความนี้ต่อไปได้ ดังนี้

ข้อ 1 การที่ท่านเกิดมาแล้วต้องพานพบกับสิ่งอันไม่พึงประสงค์ และทำให้ท่านเดือดเนื้อร้อนใจ หรือเป็นทุกข์เป็นร้อนนั้น เป็นสิ่งที่ทุกชีวิตบนโลกนี้ต้องประสบอยู่เสมอเป็นธรรมชาติของชีวิต โดยความทุกข์ร้อน และปัญหาต่าง ๆ ของแต่ละชีวิตย่อมมีความแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความเป็นตัวตน บทบาทหน้าที่ในสังคม การใช้ชีวิตประจำวัน ฯลฯ

ข้อ 2 เพื่อให้ท่านสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างปกติสุขในระดับที่ท่าน และสังคมยอมรับได้ ท่านต้องคิดค้นหาทางออกให้ตนเอง ซึ่งหลายครั้งมากหนที่การตัดสินใจของท่านอาจมีทั้งที่ถูกต้อง และผิดพลาด นำมาซึ่งความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการแก้ไขปัญหา

ข้อ 3 ทุกวันที่ท่านตื่นขึ้นมา และพบว่ายังมีชีวิตอยู่ ท่านก็มีโอกาสที่จะได้พบเห็น และเจอเจอกับปัญหาทั้งเก่า และใหม่ตลอดเวลา การที่ท่านยังต้องมีชีวิตอยู่ ท่านต้องตั้งสติเพื่อเผชิญหน้ากับปัญหา และหาแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมที่สุดต่อไป

จากภาพรวมทั้งหมด ทุกท่านคงไม่อาจปฏิเสธความจริงดังกล่าวได้ ดังนั้น แทนที่จะหลบหนีปัญหา และความทุกข์ร้อน (ซึ่งไม่มีวันจะหลีกเลี่ยงพ้น トラบไตที่ยังมีชีวิตอยู่) ทุกท่านควรพิจารณาตนเองในลักษณะบุคคลภายนอกที่มองเข้ามาเพื่อตัดสินใจ แก้ไขปัญหาอย่างถูกต้องตรงธรรม ตามบทบาทหน้าที่แห่งตนในสังคม กรณีที่สามารถยกขึ้นมาเป็นอุทาหรณ์สอนใจอย่าง ชัดเจน คือ กรณีนักศึกษาที่เป็นประชากรกลุ่มใหญ่ที่สุดของระบบการอุดมศึกษา หากผลการเรียนในแต่ละภาคการศึกษาออกมาในลักษณะไม่ดีเท่าที่ควรแล้ว แทนที่นักศึกษาจะมัวทอดอาลัย หรือหมกมุ่นกำลังใจไปกับผลการเรียนในอดีตที่แก้ไขไม่ได้แล้ว นักศึกษาควรมองไปข้างหน้า ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ทบทวนความรู้ และบทเรียน ขยันหมั่นเพียร และประพฤติปฏิบัติตนเพื่อรองรับการเรียนในภาคการศึกษาหน้าต่อไป เพราะไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อยนิดที่จะเสียเวลา เสว้าโศกเสียใจกับอดีตที่ไม่ย้อนกลับ อย่างมากอาจทำได้เพียงพิจารณาใคร่ครวญถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นบทเรียนราคาแพง และเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาคำเรียนต่อไป จึงจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ครูอาจารย์ บิดามารดา ผู้ปกครอง ตลอดจนสังคมส่วนรวม

หากนักศึกษารองสติเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องการเรียนของตนเองได้ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ความภาคภูมิใจในความเป็น “บัณฑิต” ที่แท้จริงจะปรากฏขึ้น และฝังรากลึกในจิตใจ เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อให้จิตใจมีความเข้มแข็ง พร้อมทั้งจะฟันฝ่าปัญหาอุปสรรค และความทุกข์ร้อนอันใหญ่หลวงทั้งของตนเอง สังคม และประเทศชาติในภายหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และนั่นคือปรัชญาสูงสุดของการผลิตบัณฑิตที่มุ่งหวังการผลิตบัณฑิตให้มีความรอบรู้ ครอบคลุม คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น สามารถเป็นที่พึ่งของสังคม และประเทศชาติได้

ผมอยากเป็นผู้บริหารครับ

กลางพล

สำหรับใครๆ ที่สนิทสนมกับผมจนรู้จักนิสัยผมเป็นอย่างดีเช่นน้ำสำราญหรือน้ำจรัญ คนสวนของคณะ วิทยาศาสตร์แล้ว ทุกคนก็จะมีความรู้สึกชัดเจนว่าในใจของผมมัน ผมอยากเป็นผู้บริหารเป็นอันมาก ทั้งๆ ที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่ามีมือทางบริหารของผมนั้นมีระดับได้แก่หัวหน้าพนักงานรักษาความปลอดภัยเท่านั้น นอกเหนือไปจากนี้ ผมยังเป็นผู้ที่มีรายชื่ออยู่ในลำดับต้นๆ ของการที่จะถูกมาตรการที่สามเล่นงาน หรือพูดให้ง่าย ๆ ก็คือ ผมเป็นคนที่ทำงานไม่ค่อยได้เรื่องนั่นเอง

ด้วยสาเหตุที่ผมอยากจะเป็นผู้บริหารเป็นอย่างที่สุด ทำให้ผมพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้คนทั่วไปในมหาวิทยาลัยนี้มองเห็นคุณค่าของผม และด้วยสาเหตุนี้เองเมื่อถึงเวลาที่จะต้องมีการสับเปลี่ยนผู้บริหารในตำแหน่งต่างๆ ไม่ว่าจะโดยสาเหตุผู้บริหารคนเก่าหมดวาระลงหรือสาเหตุใดก็ตาม ผมจึงมีความตื่นเต้นเป็นพิเศษ และนึกฝันไปว่าจะมีผู้ที่มีมองเห็นคุณค่าที่มีอยู่ในตัวของผมและเชิญผมเป็นผู้บริหารตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ในช่วงนี้แม้มีธุระจำเป็นมากมายประการใดผมก็จะไม่ยอมออกไปไหนไกลจากวิทยาเขตเลย ด้วยเกรงว่าหากมีผู้มาติดต่อเชิญผมเป็นผู้บริหารแล้วหาตัวผมไม่พบ จะพลอยเปลี่ยนใจทำให้ผมพลาดโอกาสที่สำคัญอันนี้ไปอย่างน่าเสียดายเป็นที่สุด

ยิ่งกว่านั้นผมไม่เพียงแต่ใช้กลยุทธ์ในทางเป็นฝ่ายรับเท่านั้น ในช่วงระยะเวลาที่มีเวลาว่างสำหรับช่วงที่มีข่าวการเลือกสรรผู้บริหารชุดใหม่ ผมก็จะขอร้องให้อารีย์หรือมาลี พนักงานของภาควิชาเคมีที่ผมสังกัดพาผมนั่งซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ไปโน่นนี่จนทั่ววิทยาเขตทั้งๆ ที่ไม่มีกิจธุระอันใด วัตถุประสงค์ของผมนั้นก็คือ หากมีผู้จัดตั้งทีมบริหารเห็นผมในวิทยาเขต ก็อาจจะนึกถึงว่าผมเป็นผู้หนึ่งที่ยากจะเป็นผู้บริหารและตอบสนองความต้องการของผม หลังจากหาใครต่อใครมารับตำแหน่งบริหารไม่ได้แล้ว ที่สำคัญที่สุดกลยุทธ์ในเชิงรุกของผมอันนี้ ผมมีแต่ได้กับได้ เนื่องจากผมไม่เคยจ่ายค่าน้ำมันรถมอเตอร์ไซด์ให้อารีย์กับมาลีเลยแม้แต่บาทเดียว

คนเป็นผู้บริหารบางครั้งเกิดจากกลุ่กพลคู่ครับ ไม่ใช่จะมีฝีมือทุกคน

อาจารย์วิชาเคเลถามผมอยู่เสมอว่า ทำไมผมจึงอยากเป็นผู้บริหารนัก ผมเองก็แปลกใจว่าทำไมคนอื่น ๆ โดยเฉพาะอาจารย์ วิชาจึงไม่คิดเหมือนกับผม ในความเห็นส่วนตัวของผมแล้ว ผมมีความรู้สึกว่าการได้รับเชิญเป็นผู้บริหารในองค์กร เป็นความโก้หรูอย่างยิ่ง โดยเฉพาะหากมีใครเรียกผมว่า “ท่านรองฯ” ในท่ามกลางคนหมู่มากผมจะมีความยินดีและภาคภูมิใจเป็นที่สุด กระทั่งกระเด็นหน้าตาแดงกล้าไปหมด

ด้วยสาเหตุดังที่ผมได้กล่าวแล้วข้างต้น ผมพยายามทำให้ความฝันผมเป็นจริงให้จงได้ แต่หนทางการได้เป็นผู้บริหารในระดับนี้สำหรับผมจนทำให้คนทั่วไปเรียกผมว่า “ท่านรองฯ” นั้น เป็นความลำบากและมีโอกาสเพียงริบหรี่เท่านั้น ผมใช้เวลาคิดอยู่นานว่าผมควรจะทำตัวอย่างใด ถึงจะมีคนเรียกผมว่า “ท่านรองฯ” กับเขาบ้าง

ในที่สุดเพื่อความฝันอันบรรเจิดของผม ผมได้สมัครเป็นรองประธานคณะกรรมการทอดผ้าป่าสามัคคีของวัดเล็กๆ วัดหนึ่งใกล้บ้านผม สำหรับหน้าที่นี้ดูแล้วก็ไม่ค่อยมีอะไรมากมายเหนือความสามารถของผมมากนัก เพียงแต่เมื่อมีซองผ้าป่ามาถึงก็ใส่เงินทำบุญลงไป 500 บาท ดูแลไม่ให้มีการโกงเงินวัด ผมทราบมาว่า หากเป็นแค่กรรมการเฉยๆ จะใส่ซองแค่เพียง 100 บาทเท่านั้น แต่คิดวัตถุประสงค์ของผมที่ไม่ได้เป็นรองประธานคณะกรรมการฯ อันจะทำให้ไม่ได้เป็น “ท่านรองฯ”

หลังจากการประชุมคณะกรรมการทอดผ้าป่าครั้งแรก ผมได้ขอร้องให้กรรมการต่างๆ เรียกผมว่า “ท่านรองฯ” โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าคนมากๆ ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจากกรรมการอื่นๆ เป็นอย่างดี โดยเฉพาะน้ำสมควรที่ดูแลพนักงานทำความสะอาดของตึกวิทย์ 4 และเป็นกรรมการทอดผ้าป่าอยู่ด้วย น้ำสมควรจะรีบเสด็จเข้ามาหาผมในตอนเช้าๆ เสมอหน้าลิฟท์ของตึกวิทย์ 4 ในขณะที่มีนักศึกษาออกันเต็มหน้าลิฟท์เพื่อที่จะขึ้นไปห้องเรียนที่อยู่ชั้นสูงๆ และน้ำสมควรจะแสดงกิริยาพิณอบพิเทาพลางเรียกผมว่า “ท่านรองฯ” ทุกคำ ทำเอาผมเป็นปลื้มอึ้งไม่หยุดไปทั้งวันในขณะที่นักศึกษาหลายคนหันมามองผมอย่างแปลกใจทำนองว่าทำไมผู้บริหารคนนี้ถึงได้ดูทรุดโทรมนัก

น้ำสมควรประพฤติปฏิบัติเยี่ยงนี้มาได้ระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งตอนสายของวันหนึ่ง

“ท่านรองฯคะ” น้ำสมควรตะโกนเรียกผมพลางแฉะเข้ามาหาผมท่ามกลางเหล่าแม่ค้าในตลาดนัดวันพุธหน้าร้านกางเกงยีนส์เก่าร้านหนึ่งที่ขายกางเกงยีนส์เก่าตัวละ 99 บาท และมีอยู่หลายร้านในตลาดนัดวันพุธของมหาวิทยาลัย

“ว่าไง น้ำสมควร งานการไม่ทำหรือไง?” ผมทักตอบด้วยน้ำเสียงแบบผู้บริหาร ลืมคิดไปว่าตัวเองนั่นแหละตัวที่ไม่ทำงานทำการเอาแต่มาเดินตลาดนัด อยากรู้ก็ตามผมไม่มีที่ที่จะเชิดหน้าและกวาดขี้มไปรอบๆ

“คือ คือ” น้ำสมควรตะกุกตะกัก “ของฟ้าป่าขาดของอาจารย์คนเดียวแหละค่า กรรมการอื่นๆ ให้มาหมดแล้ว”

ผมหุบขี้มทันที

“แหม น้ำสมควร ไม่เห็นหรือไงว่าผมกำลังขู่ ฮือ! น้ำเนี่ย” ผมจู้ปากจ๊กจ๊ก ไข้ไม้ตายของคณะผู้บริหารที่มักจะคิดและอ้างว่าตนเองนั้นขู่มาก มีงานมากกว่าคนอื่น พลังรีบเดินหนีน้ำสมควรห่างไป เล่นเอาน้ำสมควรถึงกุมขมับ “โห! เล่นมุขนี้เสียวิชัย” เสียงน้ำสมควรบ่นพึมพำ

หลังจากชิมกลางการเป็นรองประธานคณะกรรมการทอดฟ้าป่าไปได้สัก 2 อาทิตย์ มีคนเรียกว่า “ท่านรองฯ” มาตลอด ผมก็เริ่มรู้สึกจริงจังว่าผมอยากเป็นผู้บริหารระดับสูงขององค์กรนี้มากขึ้นทุกที ผมบอกตัวเองว่า ผมไม่สงสัยเลยต่อจากนี้ว่าเคยทำบริหารแล้ว ทำไม่จึงอยากทำงานบริหารต่อ จมไม่ลง เคยตัวกับการที่ต้องมีคนคอยบริการในเรื่องต่างๆ ทั้งๆ ที่โดนว่าโดนบ่นตลอด ทำไม่ไม่เปิดโอกาสให้คนใหม่ๆ ได้เข้ามาแสดงฝีมือบ้าง

ผมคิดของผมต่อไปว่า ผมควรจะทำตัวหรือวางตัวอย่างไร หากผมได้เป็นผู้บริหารจริง?

ผมอาจจะไม่ฟังความคิดใครเลยที่เป็นข้าราชการต่ำกว่าซี 6 หรือไม่ได้เป็นข้าราชการระดับหัวหน้า ก็ผมเป็นผู้บริหารนี้รับความคิดผมมันต้องสุดขอดอยู่แล้ว จะมาฟังความคิดอ่านของผู้ย่อยได้อย่างไร

หรือผมจะเอาแต่ออกงานข้างนอก หาหน้าตาใส่ตัว ไม่สนใจงานการที่ต้องรับผิดชอบ คนข้างนอกคงจะต้องชื่นชมอยู่แล้วที่ ผมเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัย ผมทำงานอย่างไรคงไม่มีใครรู้

คิดไปคิดมาก็สับสนพอสมควรครับ!

น้ำสำราญเป็นอีกคนหนึ่งที่ตั้งสงสัยว่าทำไมผมถึงอยากเป็นผู้บริหารนัก

“อ้าว น้ำสำราญเนี่ย” ผมพยายามอธิบายให้น้ำสำราญฟังว่ามันเป็นชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลที่ไม่ใช่ใครต่อใครจะมีโอกาสทุกคน “น้ำไม่ชอบรีใจ เป็นหัวหน้าคน?” ผมถามกลับน้ำสำราญ

น้ำสำราญส่ายหน้าจ้องน้ำจากสายยางที่น้ำสำราญถืออยู่กระจ่าย ผมใจหายวาบกลัวหยคน้ำจะกระเด็นไปถูกรถที่จอดบริเวณนั้นแล้วเกิดปัญหาขึ้น

“ใครเป็นมีแต่เข้าตัว สร้างแต่ศัตรู ทำอะไรหน่อยก็มีแต่คนเกลียด เวลามีปัญหา ไอ้คนที่ชอบเราเห็นด้วยกับเราไม่รู้มันหายไปไหนกันหมด” น้ำสำราญรำยยาว “ผมเห็นมีแต่อาจารย์นั่นแหละ เป็นแล้วอาจจะค่อยดีหน่อยกับมหาวิทยาลัยของเรา” น้ำสำราญกล่าวต่อไป

ผมมีความรู้สึกเหมือนกับจะเป็นลมตามประสาคนบ้ายอ กำมือตัวเองแน่นและฝืนประคองตัวเองไม่ให้ล้ม รู้สึกเหมือนกับว่าตัวผมจะลอยขึ้นสู่วังบน ใบบนผมแดงกล้าแสดงความปลื้มปิติอย่างสูงสุด ความดันของผมพุ่งสูงขึ้นในทันทีขณะนั้นเฉียดๆ 200

“ความคิดน้ำสำราญเนี่ยสุดขอดเลย” ผมเดินเข้าไปตบไหล่สำราญแสดงความชื่นชมซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้บริหารชอบทำกับคนงานหรือคนสวนแสดงความเป็นกันเอง และแสดงว่าผมคล้อยตามความคิดของน้ำสำราญเต็มที่ คำกล่าวแบบตะกุกตะกักออกจากปากผมเพราะเหนื่อยหายใจไม่ทัน เนื่องจากไม่เคยมีใครชมผมจริงๆอย่างนี้มานานเต็มที่

น้ำสำราญขำผมจนเกือบหัวเราะพลางพูดต่อกับผมเรื่อยๆ ตามสไตล์น้ำสำราญ

“ที่ผมว่าดีนะเพราะหากอาจารย์เป็นรองอธิการจริงๆ คนมาทำงานต่อจะได้สบายใจ มีแต่คนสรรเสริญ แบบว่าอยากให้กำลังใจคนมาทำงานบริหารงานของมหาวิทยาลัยอะ” น้ำสำราญอธิบายตบท้าย ผมรู้สึกทันทีตามที่ผมเคยได้รับการอบรมมาหมาดๆ ว่า คนเราทำงานมันต้องมีแอดดิวทาจบวก ทั้งๆ ที่ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน น้ำสำราญนี้สำคัญ ทันสมัยเปี่ยม มีแอดดิวทาจบวกเสียด้วย

ผมสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด ภูมิใจในคำพูดของน้ำสำราญ ผมวางแผนไว้ว่าหากผมเปียแซร์จวดต่อไปได้ผมคงต้องพาน้ำสำราญไปเลี้ยงสักมื้อ หาได้ง่ายๆ ที่ไหนที่มีคนมาชื่นชมการบริหารของเรา ที่เห็นมามีแต่โดนด่าจนตั้งตัวไม่ติด

“ผมดีใจ” ผมทำหน้าที่เครื่องพิมพ์กับน้ำสำราญต่อ “ที่น้ำสำราญมองคนไม่ผิด ผมคาดเอาไว้ คนตาถึงอย่างน้ำสำราญคงมองเห็นแนวในการบริหารของผมนานแล้ว” ผมยังเข้าใจว่าน้ำสำราญชื่นชมผมมาก จึงพูดออกมาอย่างนั้น

“เปลี่ย!” น้ำสำราญหักมุมด้วยเสียงสูงพลางหัวเราะและอธิบายต่อ

“ที่ผมว่าคนมาทำต่อจะได้มีคนสรรเสริญนะ บริหารงานห่วยๆอย่างอาจารย์ ใครมาทำต่อก็ทำดีกว่าทั้งนั้นแหละ ต่อให้คนที่เพิ่งเข้ามาทำงานเองก็ตามเถอะ” น้ำสำราญกล่าวอย่างมั่นใจ

ผมถึงกับเข่าอ่อน คราวนี้เป็นเพราะผิดหวังที่โดนน้ำสำราญหักมุมดำฉับพลันโดยไม่รู้ตัว ไม่ทันได้ตั้งตัว

ผมหงอยเป็นไก่อป่วยไป 2-3 วันด้วยความเสียใจ อย่างนี้เรียกว่าป่วยด้วยไข้หวัดนก

ผมมานั่งคิดดูหลังจากนั้นตั้งนานหลังจากไม่พูดกับน้ำสำราญไป 2-3 วัน ที่จริงน้ำสำราญกล่าวถูก เราควรสลับมีผู้บริหารที่ไม่ได้เรื่องมาบริหารมหาวิทยาลัยบ้างเป็นครั้งคราว แม้การงานช่วงนั้นจะซบเซาบ้างก็ตามทีเถอะ แต่ท่านเหล่านี้ก็มีประโยชน์อยู่ไม่น้อย คนใหม่ๆ จะได้กล้าเข้ามาบริหารบ้าง บริหารต่อจากผู้บริหารที่ไม่ได้เรื่องยังงี้ยังงั้นก็มีแต่คนชม ผู้บริหารที่ไม่ค่อยได้เรื่องก็พอมองหาได้อู่หรือหอก ผมคนหนึ่งละ

ความคิดคำนึงในการอยากเป็นผู้บริหารที่ดีมีประสิทธิภาพของผมหลังจากนั้นก็เลยชักจะถดถอยน้อยลงทุกที น้ำสำราญนะ น้ำสำราญ คนกันเองไม่น่าทำกันเลย พับฝ่าเถอะ ผมคิดของผมในใจ

สิ้นเดือนที่จะถึงนี้ ผมคงยังไม่มีความคิดที่จะเป็ยแซร์หรือกรับ

